

TAVASZI TÁNC

Táncol, táncol a réten a szellő.
Száll, száll, suhan az égen a felhő.
Léng és hajlik, rügyet ringat az ág.
Lábujjhegyre áll a hóvirág

Utcán a papiros körbeszalad.
Jókedvében rikkant a patak.
A földre lejt egy tavalyi levél.
Verébsereg ugrál, csivítél.

Forog a hab a folyó tetején.
Szaporán villog üvegen a fény.
Kocsiúton toppantás a pocsolya.
A napsugár kamaszgyerek mosolya.

Miféle tánc ez? – Tavaszi tánc.
Vidám, bolondos, szeles vihanc.
Járja az ég, és járja a föld.
Az inge kék, és szoknyája zöld.

DOLGOS TAVASZ

Szedi-veszi sátorfáját a hideg,
portékája nem kell többé senkinek.

Szelek szárnyán a jó tavasz ideér,
munkához lát, még egy percet sem
henyél.

Kinn a mezőn nagymosás van biztosan,
ott a tócsa, hova a víz kiloccsan.

Elvégzi ő minden dolgát csoda jól,
keze nyomán virág nő a föld alól.

A kék égre fehér felhőt kerekít,
ázott-fázott madarakat melegít.

Az iskola kapuján is beszaladt,
friss kacagást hintett szét egy perc alatt.

Tanuljatok a tavasztól, gyerekek,
mint ő, olyan szorgalmasak legyetek!

PATAK

A patak
fölcso bog
kavicsok,
fű között.
Hűs habot,
levelet
visz vize,
megpörög,
megforog,
tovafut.

Hova fut?
Ungon és
berken át
hírt viszen,
tudja meg
mindenki
idelenn:
tavasz van,
tavasz van,
tavasz a
hegyeken!

ISMERKEDÉS

Fagyok, havak már nem őrzik,
ág nyújtózik, lengetőzik.
Szelíd szellők, pisze őzek,
hancúroznak, kergetőznek.

Harkály kopog vén fa görcsén,
nyílik ibolya, kökörcsin.
Csöngettyűi a pataknak
a szabadba csalogatnak.

Esőben fürdött az utca,
az erdőre visz az útja.
Megyek rajta kisfiammal,
ismerkedünk a tavasszal.

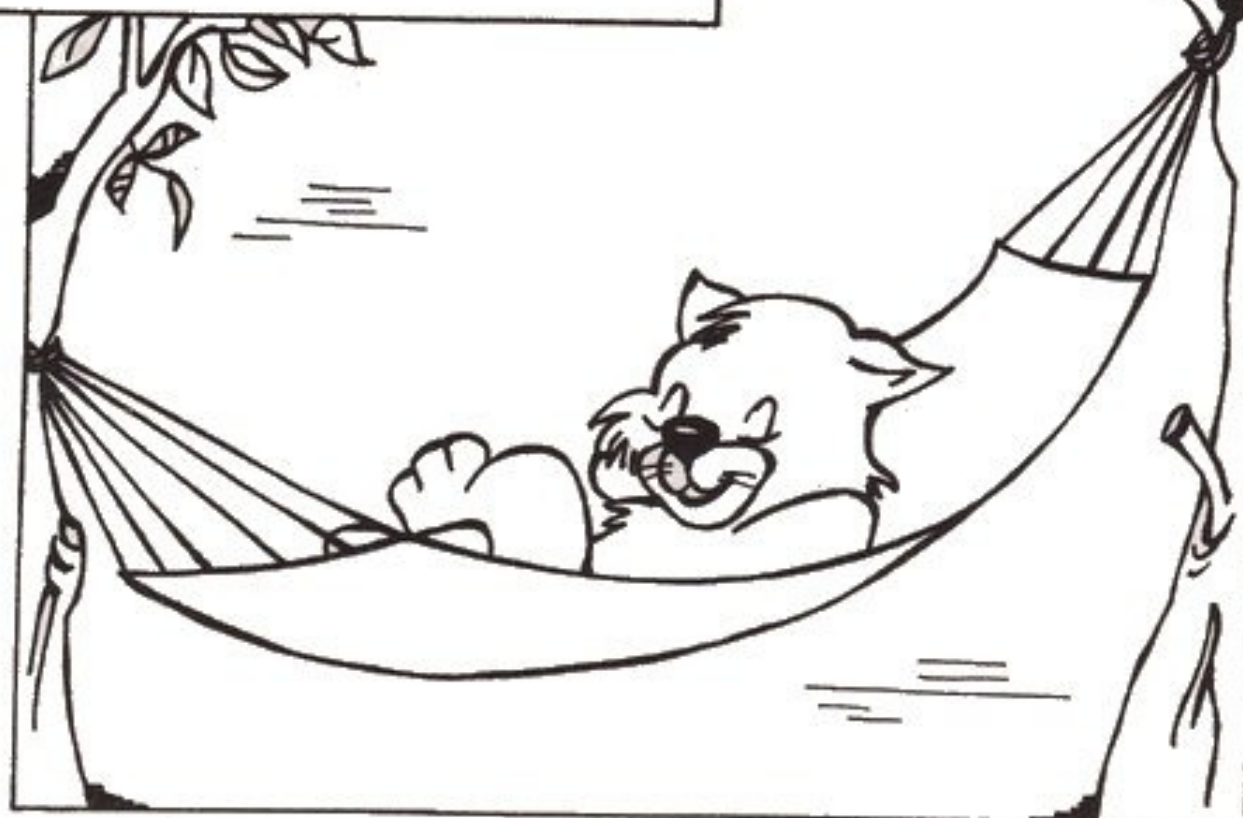
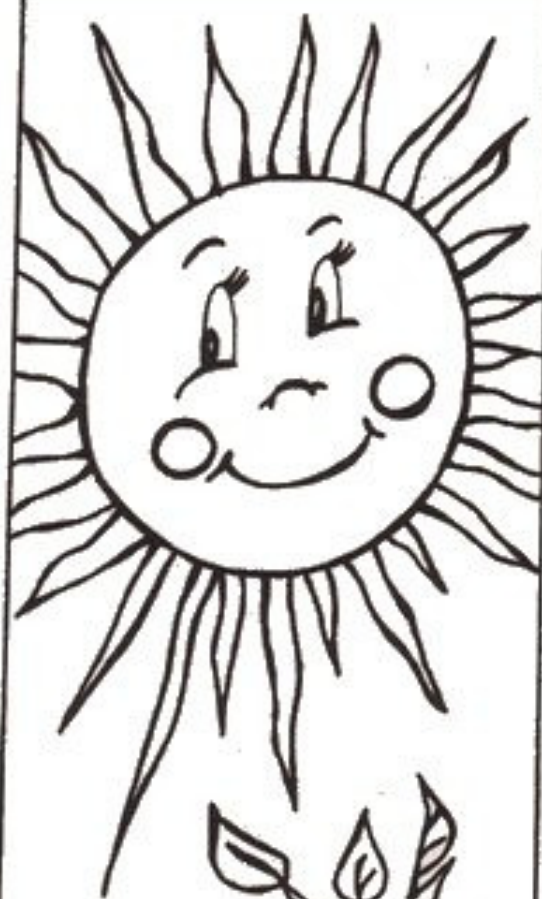
ÁPRILISI BÚJÓCSKA

Keresed: hol a nap?
Kérdezed: hol a fény?
Ott táncolt az előbb
ablakod üvegén.

Hiába, nincs sehol.
Azt hiszed, itt se volt.
Az öröm, a tavasz –
az ég mindent behavaz.

De mire fölállsz, hogy
becsukd az ablakot,
felhőkből kikacsint:
„Ne csukd be, itt vagyok!”

Szívedbe visszatér
az öröm: üde fény
jár táncot vidáman
ablakod üvegén.

NŐK NAPJÁRA

A hófelhők, esőfelhők
elmentek a téli széllel,
mégis eső – csillageső
hullott kinn a réten éjjel.

Kora reggel arra jártam,
néhányukra rátaláltam,
egy csokorba szedtem őket,
így mondom el köszöntőmet:

A hóvirág fehér csillag,
véle a tavasz kacsingat.
Kék csillag az ibolya,
ő a tavasz mosolya.

Ahány virágot a rétek,
számlálj te is annyi évet,
s mint a virág, maradj vidám
és fiatal, édesanyám!

MIT TANÁCSOLSZ, CINEGE?

Fölvegyem vagy ne vegyem
sapkám, csizmám, bekecsem?
Hát esernyőt vigyek-e?
Mit tanácsolsz, cinege?

Lám, a szegény cinkepár
azt hitte, hogy itt a nyár.
Várták reggel a napot.
És mi történt? Havazott.

Régi igazság: hamis,
huncut vagy te, április.
Nem bánom, ha az vagy is,
fő, hogy itt a tavasz is!

AMIKOR A FECSKÉK VISSZAJÖTTEK

Közepén az ősznek,
amikor a fecskék
tőlünk elköszöntek,
kicsi ház állott e téren.

S mikor visszajöttek?

Sokablakos épület.

Most vidáman csicseregve,
új erkélyre, új eresze
építik a fészüket.

KERTI FOGÓCSKA

Illatok, illatok,
szálljatok, fussatok
körbe a kertben,
enyhe szelekben.

Gyöngyvirág, orgona,
szegfű és rezeda,
viola, rózsza:
illat-fogócska.

Pipitér, pipitér,
ha egyik utolér,
örül a lelkem,
lendül a kedvem.

SZERSZÁMOK

Az én nevem (kassa)
A pengémen csillog-villog
a nyár napsugara.

Én vagyok az (gsg)
Facseteték gyökerének
mély gödröt csináló.

Én vagyok a (kapa)
Dolgozom a krumpliföldön,
vállon visznek haza.

Az én nevem (gelyereb)
Szénát, szalmát, őszi lombot
gyűjtök össze seregbe.

Én vagyok a
Addig vágok, nyisztelek,
egészből lesz két rész.

(zsej)

Én vagyok a
Amire csak rásuhintok,
ketté is van szelve.

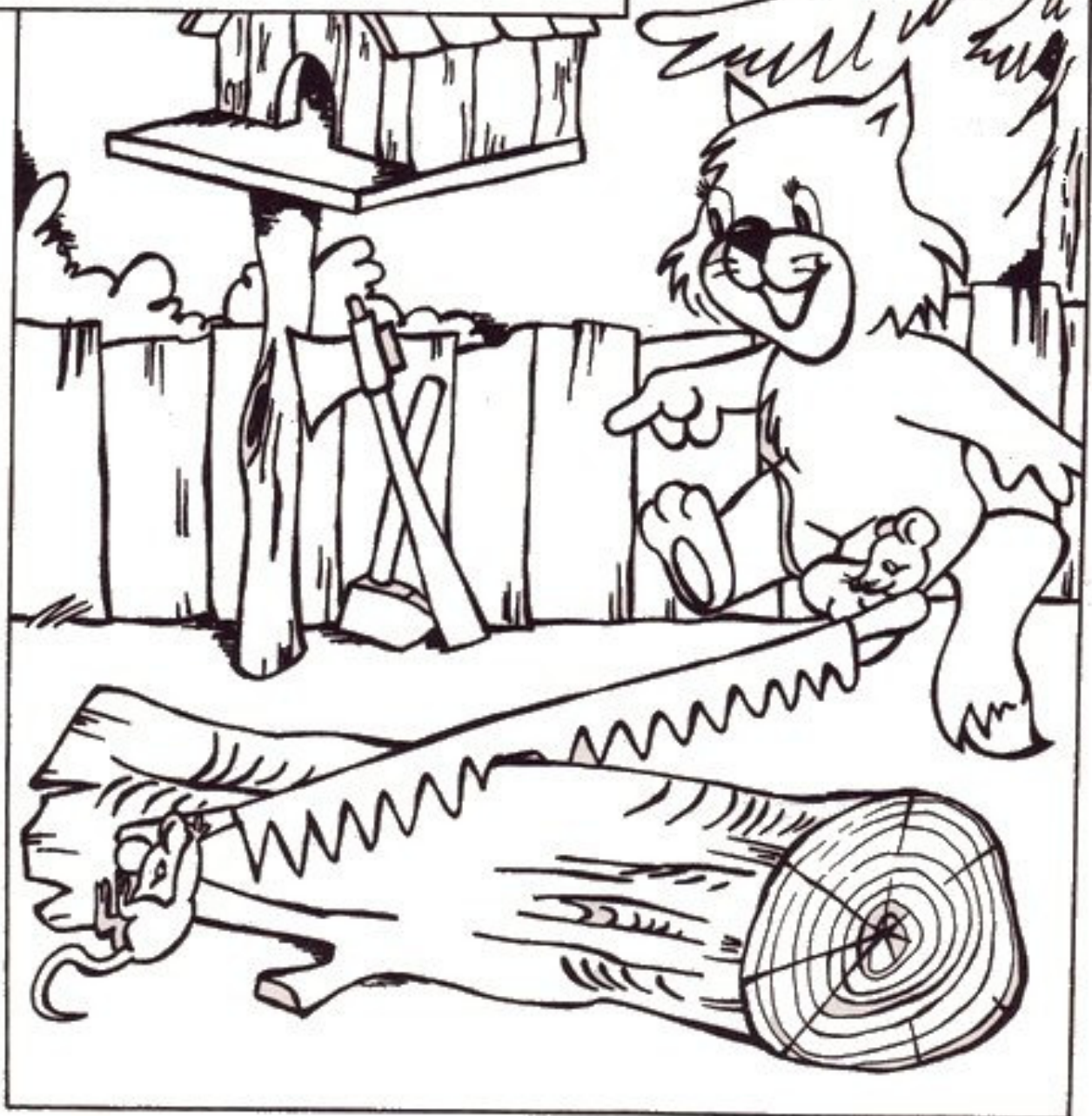
(ezsej)

Az én nevem
Műhelyekben kopácsolok,
mint erdön a fakopács.

(kopács)

Én vagyok a
Kemény fába, puha fába
kukacként bebúvó.

(fúr)

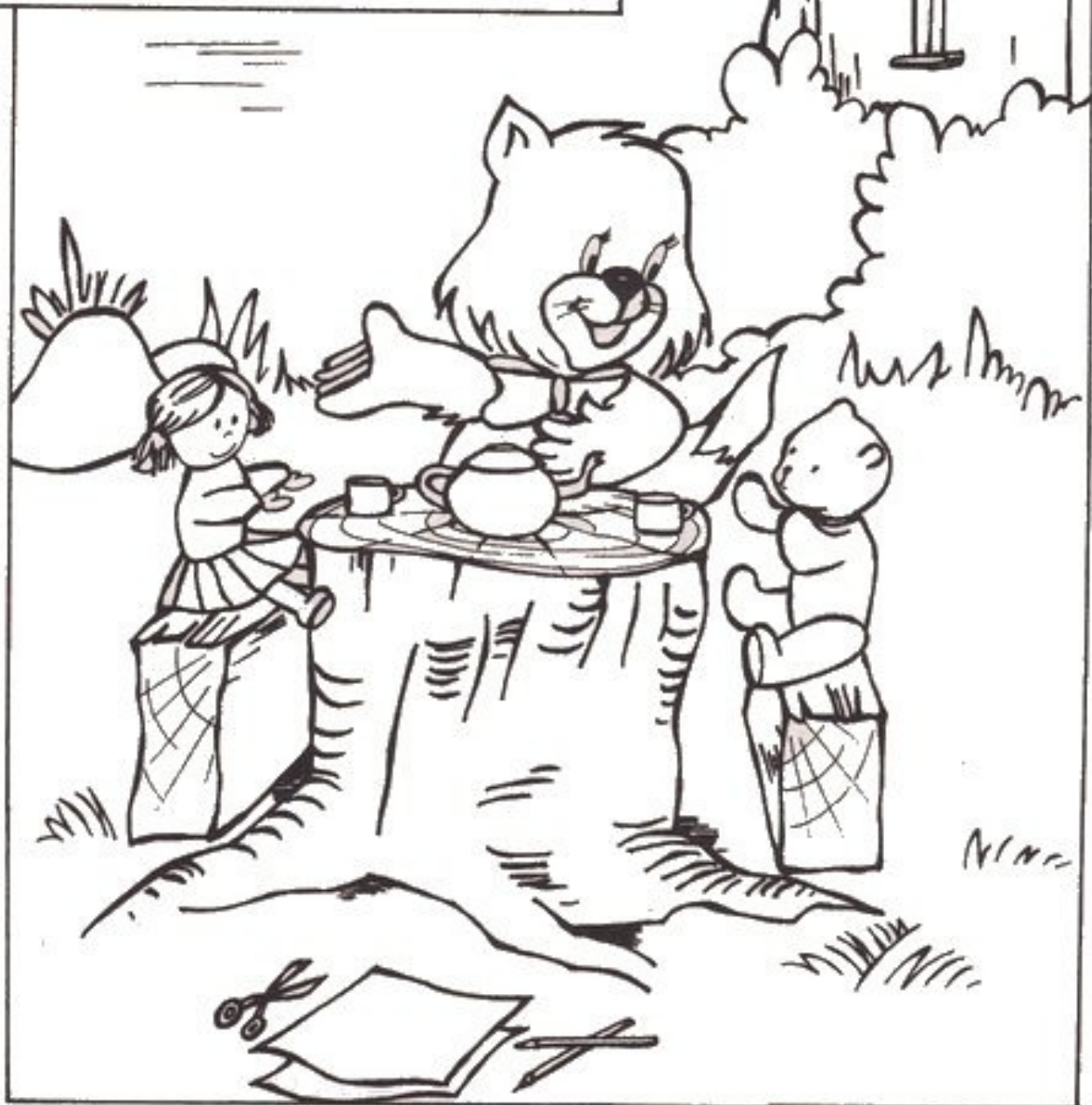

Én vagyok a (harag) (harag) (harag)
Görbe, rozsdás szögek ellen
haragot hordozó.

Az én nevem (szersz) (szersz) (szersz)
Nem boldogul nélkülem a
vízcső-, gázcsőszerelő.

Én vagyok az (olaj) (olaj) (olaj)
Ahol járok, kettéválk
a vászon, a posztó.

Én vagyok az (ár) (ár) (ár)
Suszter bácsi szorgos keze
vélem gyorsan jár.

Az én nevem (οζηγοδης)
Ha a dugó egyből kijön
az üvegből, tudom, úgy jó.

Én vagyok a (ωσο)
Ha a szobrász kezébe vesz,
sose mondom, késő.

Az én nevem (κης)
Ezer dolgot készít velem
az emberi kéz.

Én vagyok az (ακη)
Ágyat vetek a mezőre,
búza fekszik bele.

VERŐFÉNYBEN

Verőfényben fürödnek
a cserepek,
az ereszek,
a szekerek,
a kerekék,
a levelek,
a verebek –
a gyerekek.

A kemény tél után
délelőtt, délután
élvezik a meleget.

KI VAGYOK?

Hempergek a tengeren,
lebegek a fellegen,
hegycsúcsokon ragyogok.
Tudod-e már, ki vagyok?

Lenyugszom és fölkelek.
Én hozom a meleget.
Bőröd tőlem fekete.
Ki vagyok, már tudod-e?

Engem mindenki szeret.
Látom, kész a felelet,
minden gyerek tudja már:
én vagyok a napsugár.

HARMAT

Árnyas erdő rejtekén,
fodormenta levelén
hajnalfényben mi ragyog?
Pici csillagdarabok?

Nem csillag az – harmat,
szomjas madaraknak.
A nap is, ha felkel,
abból iszik reggel.

ESŐ UTÁN

Csupa gyöngy az erdő
varrottas szoknyája,
a szegélyén a piros csík
földieper, málna.

Haját eső mosta,
szellő megfésülte,
nap a fényét, mint egy ékszer,
tincseibe tűzte.

Dalol is az erdő,
dalol jókedvében,
vállkendője, a szivárvány,
tündöklük az égen.

KICSI ÁSÓ

Kicsi ásó, kis gereblye.
Kiment Péterke a kertbe,
ide hallszik matatása:
gereblyél s a földet ássa.

Meg se kérdezd, hogy mi végett
csinálja ő az egészet,
mért tesz-vesz oly makacsul.
Látod: dolgozni tanul.

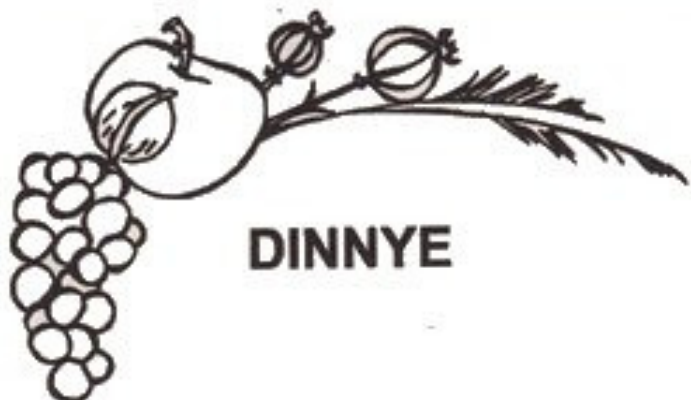

BÚZATÁBLA

Búzatábla, aranysárga,
ringó, hajló, zengő tenger.
Kalászfejek, nagy ékszeresek
tele kövér gyöngyszemekkel.

Pitymallik a hegyek felől.
Zúg a sárga búzatábla.
A fölkelő nap bevonja
szivárványos ragyogásba.

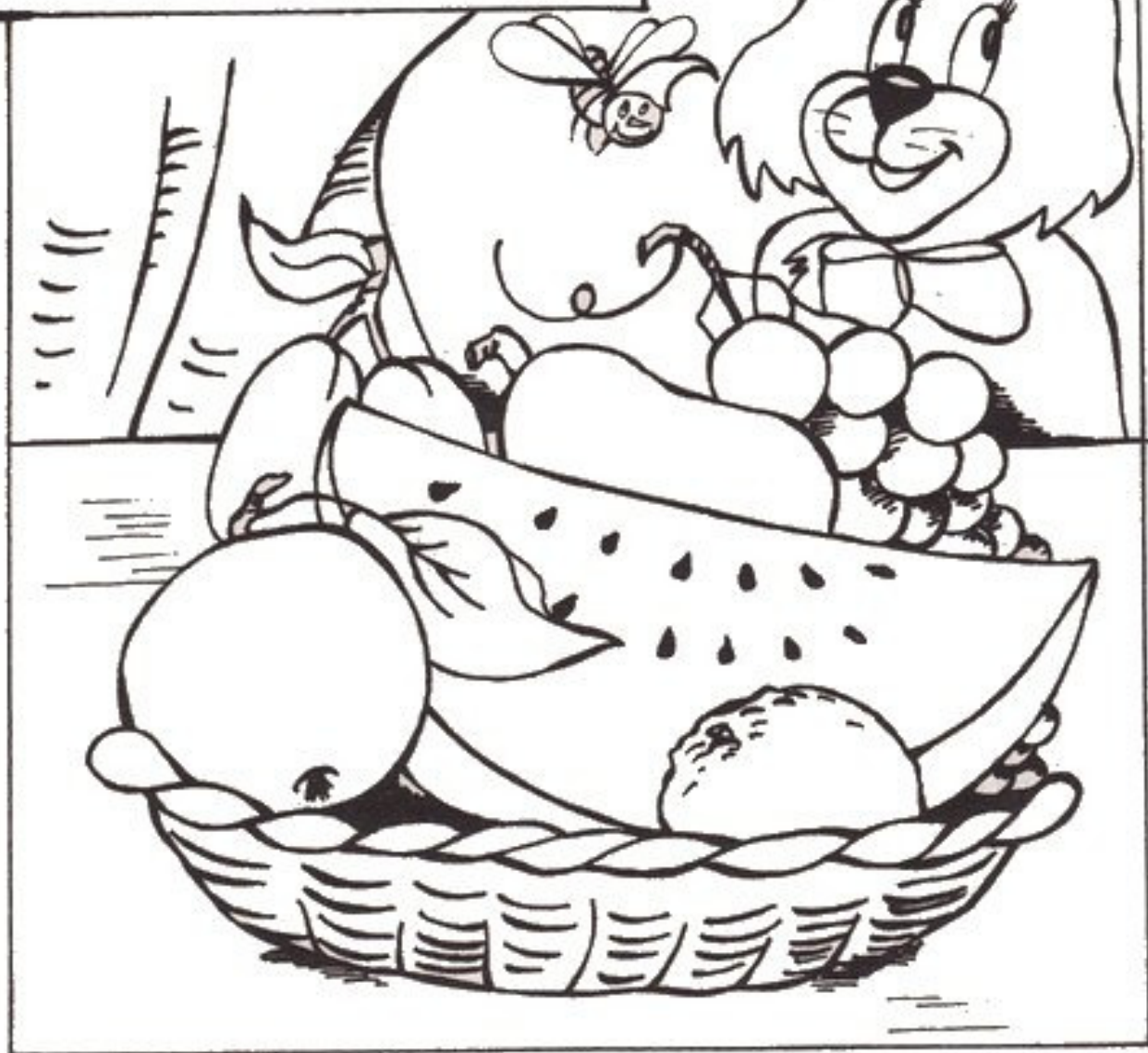

DINNYE

Gömbölyödtem egész nyáron,
habzsoltam a meleget,
egy indázó görbe száron
ittam vizet eleget.

Olyan lettem, mint egy püspök;
belül – mint egy bíboros.
Pocakomban sok kis ördög
szurtos képpel vigyorog.

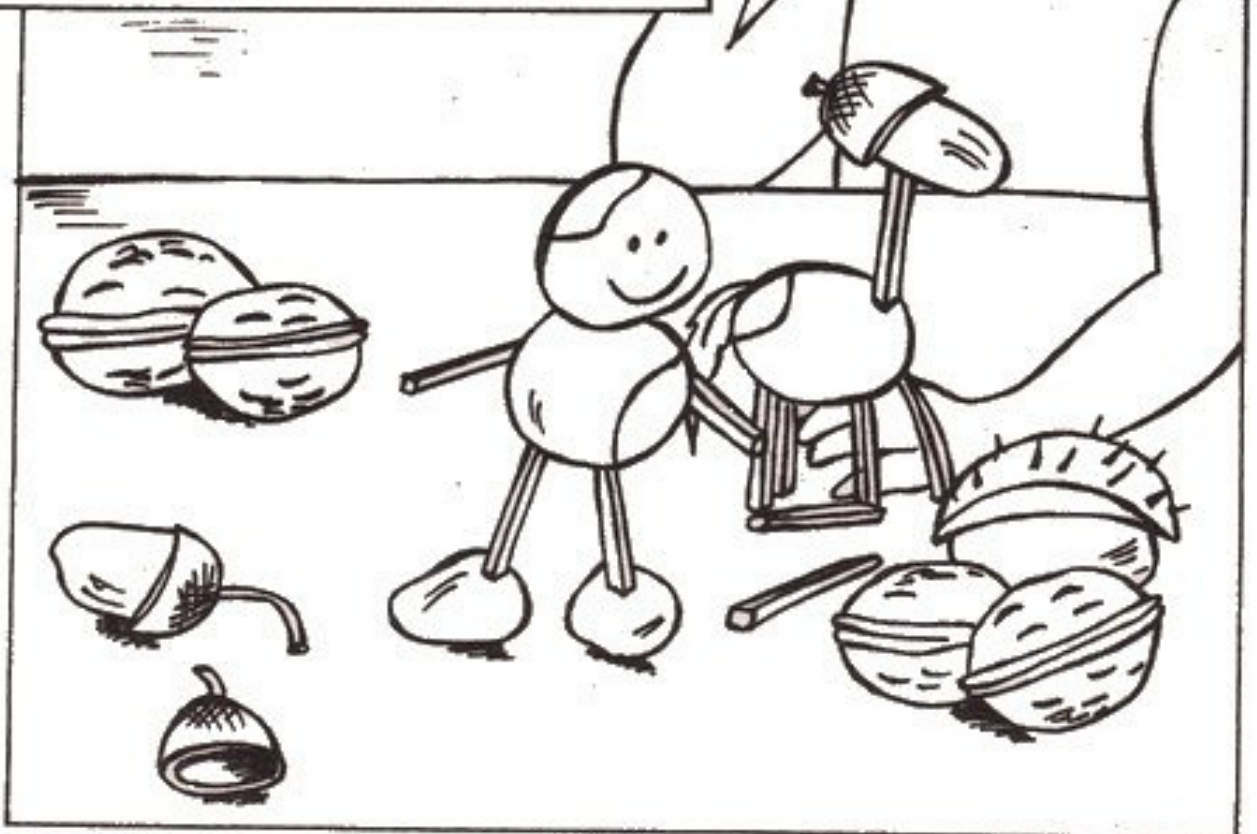
DIÓÉRÉS

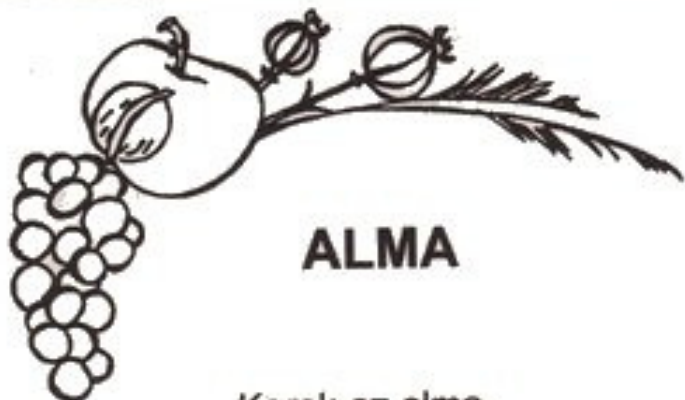
Mikor érik a dió?
Jól tudja azt minden gyerek,
kifütyöli a rigó.

Zúg a föld a fa körül.
Mintha jég vagy zápor
zuhogna a tiszta ég
kéklő magasából.

Persze, nem a jég kopog,
az eső se csepereg:
rázzák, verik a diót
vidáman a gyerekek.

Hol a dió földre koppan,
a sok gyerek oda toppan.
Csireg-csörög a zsebük,
csillog-villog a szemük.

ALMA

Kerek az alma,
piros az arca,
amíg beérik,
fény simogatja.

Mind földre rázom,
ládába zárom,
jut majd belőle
napjára három.

CSÓKA HOZTA DIÓ

Vitt a csóka egy diót,
de ügyetlen csóka volt,
mert a dió leesett,
egy veréb zsákmánya lett.

Az se vitte messzire,
csak az udvar végibe,
ott egy galamb elkobozta,
röpültében erre hozta.

Ő se jutott véle messze,
a csőréből kiejtette.
– Szaladj, Lacika, rajta!
El ne vigye a szarka!

SZŐLŐ

De finom a szőlő!

Jó illatát szelek adták,
felhők kövérré itatták,
édesítette a nap.

Hamm, szőlő, bekaplak!

Erős leszek, mint a szél,
kövérebb a felhőnél,
s a napnál is vidámabb.

MÓKUSISKOLA

Zöld erdőben, tölgyerdőben
Mókus Misi könnyedén
szökken, illan ágról ágra.
Szép időben, rút időben
egyensapkával fején
megy a mókusiskolába.

A legvénebb tölgyre, melynek
ezer ága és boga,
gyűl a sok-sok mókusgyermek –
ez a mókusiskola.

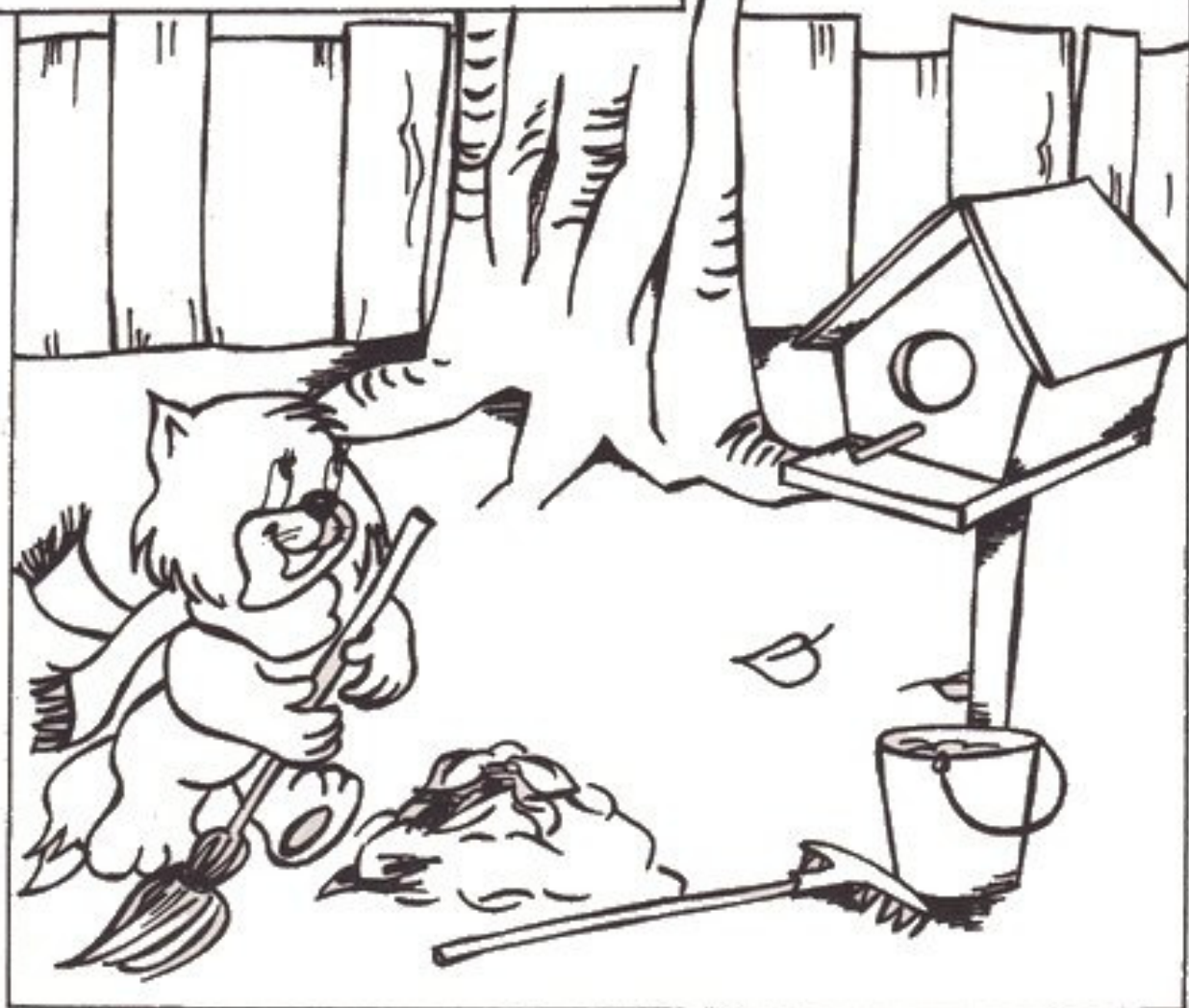

VEREBES FA

Be furcsa fa lehet ez itt,
hogy télen is levelezik!
Zöldet hajtott a tavasszal,
nyáron meg is maradt azzal,
sárga lett a levél őszre,
most meg mind, mind olyan szürke,
mint a szarka
hosszú farka.

De ha rákiáltasz: „hess!” –
a fa ága üres lesz.
A sok levél nem is egyéb,
mint vagy három tucat veréb.

HÓHULLÁS

Bundában jött ma a reggel,
úgy birkózik a hideggel.

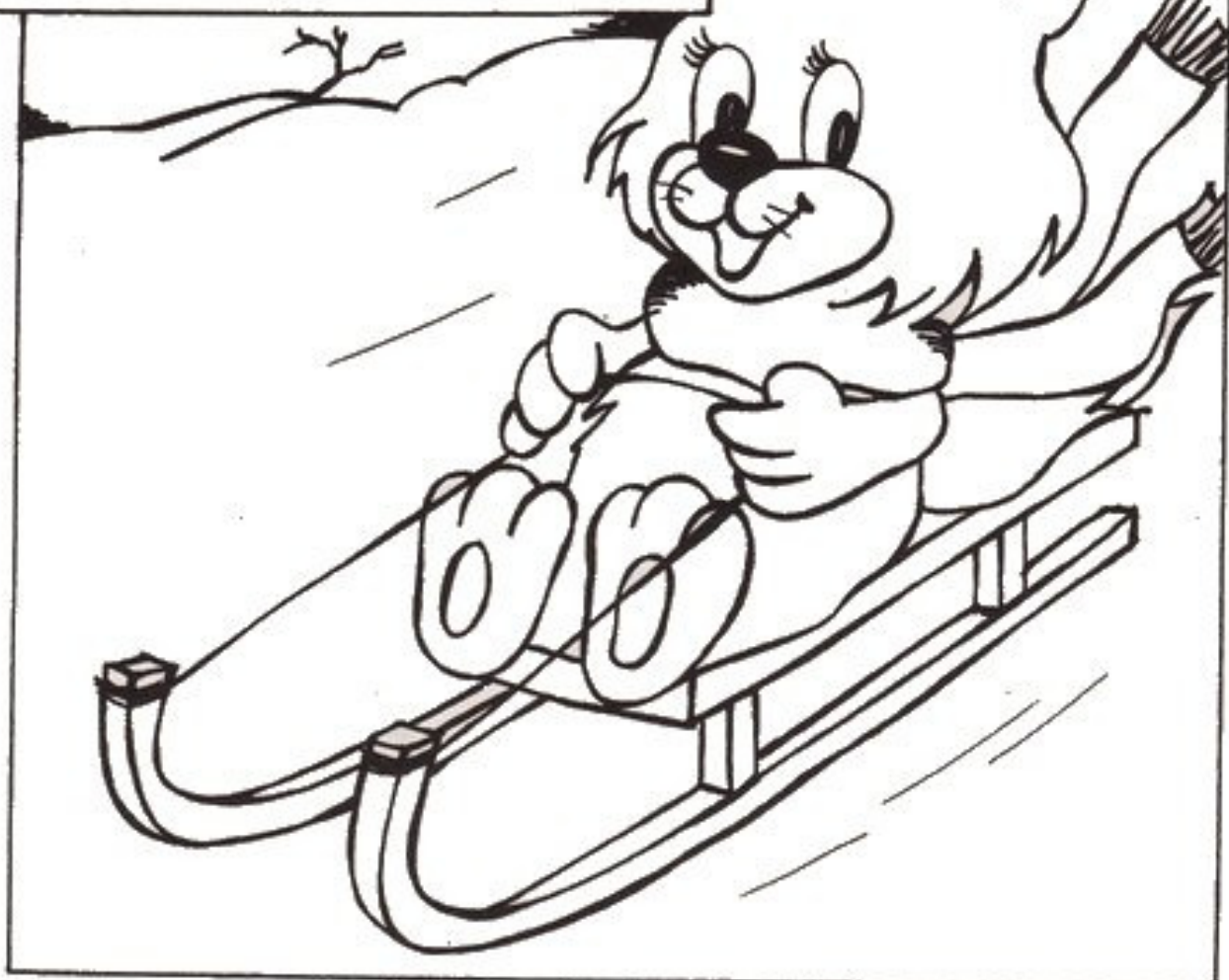
Mintha sok-sok lepke volna,
száll-hull a hó pelyhe, bolyha.

Takaró alatt a város,
már az országút se sáros.

és a didergő fenyők,

melyek ott álltak a szélben,
hajdonfővel a nagy télben,

kaptak puha keszkenőt.

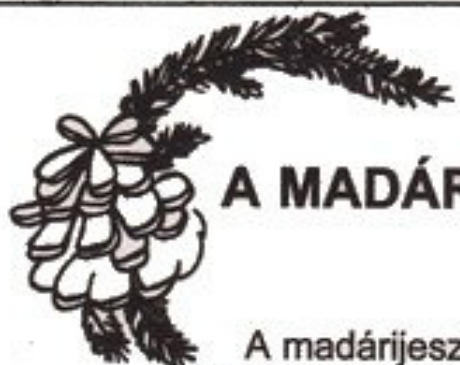
ITT VAN A TÉL

Reggelre nagy csend lett.
Felhős az ég.
Szállanak, libbennek
puha pihék.

Egy hang se hallható.
Fehér az út.
A ház is takaró
alatt aludt.

Ki hozta a csendet?
Talán a szél?
Hópelyhek libbennek.
Itt van a tél.

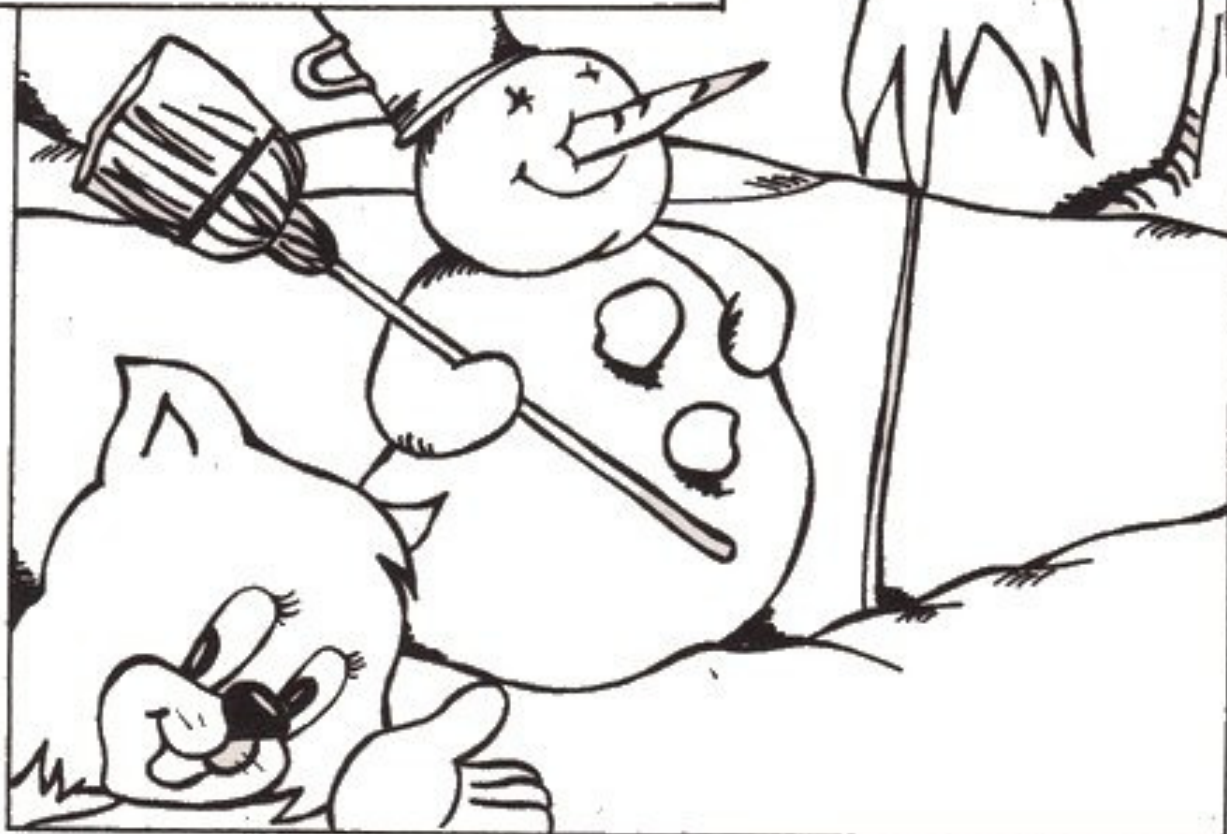
A MADÁRIJESZTŐ

A madárijesztő
nincs mit elijesszen,
munkátlanul, kedvetlenül
áll a puszta kertben.

Hó hullott az éjjel,
betemette félig.
Most látszik csak, milyen nagyon
magányosan él itt.

Gyertek, kis pajtások,
gyúrjunk egy hóembert.
Szén a szeme, orra répa.
Szakállának kenderet!

Madárijesztőknek
van már egy barátja,
nem fog állni egész télen
olyan egymagára.

CSÚSZKA, CSICSONKA

Hajrá, fuss neki, most iramodj, ügyesen szaporázz, csak egy lépés még, hopp: villan a tükre eléd.
Csúszik a csúszka, csicsonka csodásan. Arra vigyázz csak, meg ne botolj, le ne ess – sik, de kemény is a jég!

